

STINE BAHRT

Vinger
af
Skygger
&
Iorden

KRABAT

Andre bøger af samme forfatter

Urværkerne 1 - Kuppelbyens Hemmelighed

Urværkerne 2 - Mekaniske Hjerter

STINE BAHRT

Vinger
af
Skygger
&
Iorden

KAPITEL 1

”Lad os gifte os. Det vil løse alle vores problemer.” Jeg skubber mig tilbage på bænkenes smalle sæde og skæver til James. En let brise har fat i hans hår, som er ved at blive lidt for langt. Han fejer det væk fra øjnene og møder mit blik.

”M... men det kan vi da ikke?” Et øjeblik ser James mere bleg ud, end han plejer.

”Hvorfor? Det er ikke, fordi vi er rigtige søskende. Måske folk så vil holde op med at se mig som en stakkels, forældreløs, ugift kvinde.”

”Det var mange ting på én gang, Penny.” James’ næse rynker, da han griner ad mig.

”Du ved, hvad jeg mener.”

”Det gør jeg. Det er bare meget drastisk.” Han svinger benene ud over himmelskibets ræling og lader dem hænge frit i luften, mens han folder sine skjortærmer op. For en gangs skyld er ærmerne fri for det fedtede støv fra maskinrummet.

Vi sidder i forstovnen, med udsyn over søens havn, hvor Frøken Kajsa ligger for anker. Det myldrer med købelystne folk, der skal have regnbueørred med hjem til aftensmad. En dunst af solvarme fisk har hængt i luften de sidste timer. Fiskerne hev vist en ekstra stor fangst hjem i morges.

Eftermiddagssolen er ualmindeligt varm, hvilket ikke hjælper på lugten. Kjolen klæber til min ryg, og jeg har søgt skygge på bænken

under kahyttens tag. Med velbehag læner jeg mig op ad trævæggen, mens et blidt vindstød rammer mit ansigt. Trods den momentane fiskelugt er luften herude ved søen friskere end den stillestående luft i Londals små gader.

I virkeligheden er der ikke nogen grund til, at himmelskibet ligger forankret på havnen. Det kommer aldrig til at sejle. Men det var her, min morfar i sin tid byggede det, og udsigten er dejlig med søen til den ene side og byen til den anden. Den udsigt udgør hele min verden.

Min mor var ganske lille, da verden gik under i *Gaias kollaps*. Hun har altid kun haft få minder om livet før, men var heldig at overleve. Mange byer og hele lande styrtede i grus, mens undergrunden smuldrede under London, som sank ned på bunden af et dybt krater. Af resterne af møbler og murbrokker byggede de overlevende et nyt samfund i byen Londal uden Victoriatidens moderne bekvemmeligheder.

”Det er din tur,” siger jeg og nikker mod de væltede dåser, der ligger spredt på dækket.

James knurrer og hopper ned fra rælingen. ”Du vinder alligevel hele tiden.”

”Jeg kan stå med ryggen til?” Jeg griner stort, og James knurrer igen.

Han stabler dåserne til et ubehjælpeligt skævt tårn. ”Vi kunne godt snart bruge nogle nye dåser. De her er så bulede, at de efterhånden ikke kan stables.” Hans ord stikker til sorgen i mit bryst. Dåserne er rester fra de sidste skatte, mine forældre hentede på overfladen. I dag er det to måneder siden, de forsvandt. Som så mange gange før var de taget til et møde i Londal, men vendte aldrig tilbage.

”Forsøger du at finde på en undskyldning for, hvorfor du taber?” svarer jeg.

”Det ville klæde dig at lade mig vinde en gang imellem.”

”Ha!”

Måske det hjælper at tirre ham. Han laver næsten et pletsrud og vælter de fleste dåser i pyramiden. Der lyder et vældigt rabalder, da de lander på det hårde dæk.

”Slå dén!”

Jeg rejser mig og giver ham en langsom applaus, mens jeg nikker overdrevent imponeret. ”Med lukkede øjne eller med ryggen til?”

”Jeg tror, vi er færdige for i dag, Søster Langben.” Han sætter sig tilbage på rælingen. ”Dine sejre stiger dig bare til hovedet.”

Jeg samler dåserne og sætter dem under køkkenbordet. Jeg elsker mit overdækkede udendørskøkken. Min morfar tænkte virkelig på alt, da han byggede himmelskibet.

Folk rystede på hovedet ad ham, ikke mindst, fordi skibet blev designet som en blanding mellem en fiskekutter med sejl og et ualmindeligt lille handelsskib. Men Frøken Kajsa er netop ikke et almindeligt skib. Det blev udstyret med både anti-tyngdekraftsgenerator og store sejl, der kan føre os let gennem luften og op til overfladen. Det var endnu en ting, som fik folk til at ryste på hovedet. For hvem ved sine fulde fem ville tage til overfladen, hvor det vrimler med skyggefortærede?

Min morfar vidste heldigvis, hvad han lavede. En stor del af agterstavnens fungerer som overdækket spisekammer og tørrerum i ét. Mine forældres kahyt befinder sig under dæk, mens de to små kahytter, som James og jeg bor i, er placeret oven dæk under kommandobroen. Konstruktionen gør, at hun glider gennem luften med en perfekt balance, og jeg har altid elsket den følelse af frihed, det giver, når vi flyver højt på himlen.

Med et opgivende suk sætter jeg mig på den lange træbænk langs rælingen. Som barn sad jeg ofte på rælingen, som James gør nu, indtil jeg blev træt af min mors formaninger om, hvor upassende det var at svinge sine skørter ud over kanten og vise mamelukkerne for tilfældigt forbipasserende. Ikke, at der kommer så mange forbi på vandet nu. Fiskerne er for længst tilbage med dagens fangst.

Forgæves forsøger jeg at finde en komfortabel siddestilling. Bænken er smal og hård. Jeg har ofte overvejet at sy nogle puder, man kan sidde på, og gør mig en indre note om snart at få det gjort.

I nogen tid sidder vi begge i tavshed og ser ud over søen. Jeg spotter et par havnebørn, der leger i et af kildefremspringene i kratervæggen. Det gjorde James og jeg også meget som børn. Himmelskibet ligger for anker på den yderste plads i denne ende af havnen, og der er ikke mere end et par hundrede meter til klippevæggen.

Jeg har aldrig kendt til andet end at bo ved kratersøen, og kan derfor ikke forestille mig, hvordan det er at bo i de små huse i selve byen. Ud over, at folk skal være bange for at forsvinde i tågen, der ligger som en dyne over brostenene i de smalle gader, må det også føles klaustrofobisk.

Mit blik glider op ad kraterets stejle vægge mod den døde verden på overfladen. Vejret er så klart i dag, at ruinernes silhuetter kan anes deroppe. Skyggeparlamentets udsendinge har for længst tømt ruinerne tæt på kraterkanten for alt af værdi. De tager derop i luftballon og gyrokoptere, som ikke kan flyve så langt som vores himmelskib. Længere inde i landet bugner det derfor stadig med skatte, som venter på, at modige opdagelsesrejsende kommer og indsamler dem.

En som mig.

Et sug af forventning løber igennem mig ved tanken, men som så ofte før, udløser det samtidig den kvælende følelse af at være fanget hernede, og øjeblikket efter synes kraterets klippevægge at komme nærmere og omslutte mig. Det trykker for brystet, og min vejrtrækning bliver overfladisk. I en rolig og kontrolleret bevægelse trækker jeg luft dybt ned i maven for derefter at presse den langsomt ud gennem et lille hul imellem mine læber, indtil følelsen er gået over. Jeg er ikke skabt til at være fastlåst på bunden af et krater. Selvfølgelig er jeg klar over, at James og jeg ikke kan tage til overfladen alene, men jeg længes sådan efter en flyvetur. Om ikke andet, så en lille tur over Londal for at få blæst rastløsheden ud af kroppen. Men det nytter ikke noget, når vi ikke kan finde et mandskab, der vil risikere at flyve med en kvindelig, ugift kaptajn.

Ugift! Hvor er jeg træt af, at det skal spille en rolle. Jeg fyldte atten år for flere måneder siden, og det er både farligt og ulovligt for en giftemoden kvinde at leve alene.

Mine forældre havde en fast besætning, der tog med op til overfladen. De mænd har nu fundet hyre på fiskernes skibe.

”Vores gamle førstestyrmand siger, at ingen vil flyve med en ugift kvinde, uanset hvor dygtig en kaptajn hun er,” fortsætter jeg. ”Og han mener heller ikke, der vil gå længe, før templet får nys om, at vi bor her alene. Folk snakker.”

”Jeg troede ikke, du ville giftes?” Han ser på mig med et vurderende blik.

Jeg udstøder et halvkvalt fnys. ”Har jeg noget valg?”

”Du tror, de vil flyve med dig, hvis du gifter dig med mig?”

Jeg trækker på skuldrene. ”Jeg ved ikke, hvad der skræmmer dem

mest; En kvinde ved roret eller de dæmoner, der bliver tiltrukket af min uvelsignede status.” Jeg skærer en grimasse. ”Det er ikke kun et spørgsmål om en ny besætning. Vi har ikke råd til Skyggeparlamentets bøder, når de begynder at opkræve dem for, at vi bor alene ... At jeg gør! Ugift, stakkels og alt det dér.” Jeg sukker opgivende. At blive gift er min eneste mulighed for at undgå at sælge Frøken Kajsa, og James er det oplagte valg.

”Jeg vil ikke miste Frøken Kajsa, og jeg kan ikke holde ud at føle mig fanget hernede i krateret længere. Jeg har brug for at komme op og indånde den rigtige luft.”

”Du er med på, at det er præcis den samme luft, der er deroppe, ikke?” James løfter et øjenbryn. ”Det er ikke sådan, at fem meter oppe begynder den rigtige luft.”

”Det er langt mere end fem meter, klogesen. Og du ved, hvad jeg mener.” Vi har haft denne samtale mange gange. Selvom min fornuft er enig med James, føles luften anderledes deroppe, og mit sind kan ånde. Ikke kun mine lunger.

Efter et øjeblik tøven ser jeg på James igen. ”Og til dit spørgsmål før: Jeg tror, det er ligegyldigt, hvem jeg bliver gift med. Du er min bedste ven og derfor det mest logiske valg – medmindre du har andre i tankerne, du vil giftes med?”

Han giver mig en akavet knytnæve på skulderen og kører hånden igennem sit hår. Solens stråler giver det et mere rødtligt skær, end det plejer at have. Jeg har altid beundret den farve og ville ønske, mit eget solblegede hår havde et interessant spil. Det mest spændende ved mit ansigt er mine mange fregner og mine øjne, der ikke kan beslutte sig for, om de vil være brune eller grønne.

James ser vurderende på mig. ”Faktisk har jeg altid gerne villet giftes. Det er kun dig, der har sære idéer om, at det vil være forfærdeligt. Men jeg har også overvejet at forblive ungarl og nøjes med at forføre rige kvinder, som kan varte mig op.”

Jeg spærrer øjnene op. ”Virkelig?”

”Søde Penny. Synes du, jeg virker som en stor forfører?”

Mit korset føles pludselig for stramt, og jeg retter på en fold i min stribede, dueblå kjole. Vores samtale er på vej et sted hen, jeg ikke havde overvejet, for hvad med bryllupsnatten? Kan man være gift uden at fuldbyrde ægteskabet? Og vil det være nok til at holde skyggedæmonerne på afstand?

”Jeg forstår heller ikke, hvad du vil med rige enker,” udbryder jeg. ”Som om der er mange af den slags. Er det ikke nok at være maskinmester på prægtige Frøken Kajsa?” Jeg slår ud med armene. ”Der er ikke mange, der kan prale af at have haft så ansvarsfuldt et job, siden de var femten år.”

”Fjorten et halvt.” Han sender mig sit mest drengede smil.

”Du har været maskinmester de sidste tre ... og *et halvt* år! Så hvorfor drømme om en anden karriere nu?”

”Fordi, Søster Langben.” Han hopper ned fra rælingen og griber mine hænder.

Jeg misser med øjnene for ikke at blive blændet af solen bag ham.

”... fordi jeg drømmer om større rigdomme, end jobbet her på Frøken Kajsa kan give. Det betyder ikke, at jeg ønsker at skifte karriere. Jeg er bare træt af at være sulten.”

Jeg rynker panden. ”Det nytter ikke, at du kalder mig søster, hvis vi skal giftes. Og så lange er mine ben vel heller ikke?”

”Søster Langben har altid været dit kælenavn. Og jeg er bedre opdraget, end at kommentere på en ung kvindes ben.”

Jeg virrer med hovedet. ”Selvfølgelig,” mumler jeg og ved ikke, hvad jeg ellers skal sige. Jeg ønsker ikke at udstråle usikkerhed.

Jeg drejer mit ansigt væk. Alting er blevet så omstændeligt, og jeg ville ønske, jeg kunne spørge mine forældre til råds.

Allerede samme aften som de forsvandt, blev jeg nervøs. Mine forældre havde aldrig før været væk en hel nat. Knuden i maven voksede for hver time, de ikke kom hjem. Jeg ventede til næste eftermiddag med at gå til Skyggeparlamentets vogterkorps. Da jeg gik mod vogtertårnet, vidste jeg godt, hvor det bar hen. Alligevel blev jeg overrasket over skyggevogternes ignorante reaktion:

”Folk forsvinder hele tiden. Hvis vi skulle efterforske hver og en, ville vi ikke bestille andet,” svarede vogterkaptajnen uden at møde mit blik. Mest af alt virkede han irriteret over, at jeg overhovedet kunne antyde, han skulle lede efter dem.

”Vi har andet at lave end at lede efter de døde.” For første gang løftede han hovedet og så på mig. ”Jeg kondolerer.” Med de ord rejste han sig og åbnede døren for mig, og det var alt, der blev sagt i den sag.

Selvfølgelig ved jeg godt, at folk forsvinder. Jeg havde bare aldrig troet, det skulle ske for mine forældre. De var lykkeligt gift, så hvorfor skulle skyggedæmonerne gå efter dem? Desuden var de altid påpasselige, når tågen lå tykke. Der er stadig en lille rest af håb tilbage i mig, som siger, at der måske er en anden forklaring.

At de ikke er døde.

Men indtil jeg har fundet dem, står jeg uden deres beskyttelse, og loven forbyder mig at bo alene. Det hjælper bestemt ikke min situation, at en jævnaldrende ungarl bor på skibet sammen med mig. Skyggeparlamentets bøder for den slags utugtige overtrædelser er urimeligt høje.

Jeg rejser mig med et højlydt suk. ”Man skulle have været en mand.”

James’ øjenbryn ryger op i panden. ”Sikke noget at sige, Penny.”

Jeg gider ikke forklare, hvor besværligt det er at være kvinde. Det vil bare få mig til at fremstå svag, og jeg nyder, han altid har set mig som stærk.

Min far forstod mig. Og ligesom James så han mig aldrig som hverken svag eller inkompetent.

”Lad os gøre det. *Dig og mig mod verden*, ligesom vi altid har sagt,” udbryder James, som om han har læst mine tanker. ”Jeg har endnu en gang fået afslag på en forespørgsel om hjælp på Frøken Kajsa, og vores maver knurrer. Min gør i hvert fald,” tilføjer han. ”Det bliver værre, når bøderne begynder at falde. Hvis et giftermål også kan give os et mandskab, er jeg klar.”

”Virkelig?”

”Virkelig.” Han går ned på knæ og tager endnu en gang mine hænder i sine. ”Det vil være mig en ære at blive gift med dig.”

KAPITEL 2

Jeg var ikke særlig gammel, da jeg fik min første flyvelektion. Og allerede inden, jeg fyldte tolv år, havde jeg helt alene ført det prægtige himmelskib over himlen adskillige gange. Men jeg nød også at sidde ved min fars side, mens han navigerede os hen over byens små, skæve huse og fortalte om de skyggevæsner, der bor i tågen.

”Ser du, Penelopaya, Londal er ikke den pæne landsby, du går og tror. Næh, under det *glamourøse* billede gemmer sig en anden historie. Verden hænger ikke altid sammen, som de fleste går og tror.” Han talte med store armbevægelser og drejede ofte uhensigtsmæssigt meget på roret imens. Det gav så voldsomme ryk i skibet, at jeg måtte holde ekstra godt fast på den bredskyggede kaptajnshat, han gav mig efter min første succesfulde flyvning alene.

Hatten er gået i arv fra min morfar, og min mor forsøgte ihærdigt at tale mig fra at gå med den. Men jeg bærer den med stolthed, og den giver mig en vidunderlig følelse af selvstændighed. Ikke mindst, fordi jeg har gjort mig fortjent til at bære den.

”Som om Londal er særlig glamourøs,” svarede jeg med stor begejstring og håbede, min far ville fortælle videre.

”Er det nu de historier igen?” råbte mor altid.

”Historier ... eller sandheden?” Han bankede med pegefingern på siden af næsen. ”Ingen kan vide sig sikre i tågen. Alle ved, at skyggedæmoner gemmer sig deri, men hvad, hvis de slet ikke er onde væsner,

som folk tror? Eller hvad, hvis der er endnu mere udspekulerede monstre, vi endnu ikke ved noget om.” Hans tonefald var fyldt med spænding, og hans øjne vidt opspærrede.

”Vissevasse,” sagde min mor ofte, men hendes smil nåede ikke altid øjnene.

”Ingen ved, hvorfor dæmonerne kun angriber i tågen, men man skal være godt dum, hvis man opsøger tågen for at finde ud af det.”

Til dét havde min mor ingen indvendinger.

Fra jeg var helt lille, havde mine forældre altid advaret mig om tågen: ’Når tågen ligger højt i gaderne, bør man blive inden døre.’

”Har jeg fortalt om dengang, en skyggedæmon reddede Frøken Kajsas under en tordenstorm?” fortsatte min far ubekymret.

Det havde han. Endda så mange gange, at jeg efterhånden blev i tvivl, om det virkelig var sket, eller om det blot var en af hans historier. Dæmoner lød ikke som nogle, der havde for vane at hjælpe mennesker, men historierne var spændende.

”Det er skam rigtigt. Og jeg siger dig, der var noget anderledes ved ha...”

”Fordi han kunne antage menneskelig form,” afsluttede jeg hans sætning.

Menneskelig form var måske så meget sagt. Hvis de har ansigter, er de godt skjult i hættens på deres kåber spundet af skygger og mørke. Men det vidste jeg ikke dengang.

”Nå ja ja, du var der jo ikke,” sagde min far. ”Du ville tro mig, hvis du havde set ham.”

”Det er jeg sikker på,” svarede jeg og grinede ad hans intense blik. ”Må jeg?” Jeg pegede på roret, og han lod mig overtage.

Jeg er stadig ikke klar over, om min far selv troede på sine historier om hjælpsomme skyggedæmoner. Det er knap to måneder siden, jeg havde mit første møde med en. Faktisk præcis en uge efter mine forældres forsvinden. En uge efter jeg blev forvandlet til en *stakkels, forældreløs, ugift kvinde*, der ikke længere er beskyttet af mine forældres velsignelse.

”Lad os få fat i havnebørnene, så de kan sprede rygten om vores forlovelse.” James’ stemme får mig ud af mine tanker. ”Så ser vi, om det har nogen effekt,” fortsætter han.

Jeg ser vurderende på ham. ”Det har vel kun effekt, hvis vi rent faktisk får aftalt noget med en tempelpræst?” Jeg ved ikke, hvorfor jeg ryster på hænderne, og jeg strammer grebet om bænkens kant, så han ikke opdager det. Kærlighed og ægteskab har aldrig været noget, jeg drømte om, heller ikke, selvom loven byder det. Men det var min mors drøm for mig. Hvad mon mine forældre ville sige til, jeg nu blev gift med den dreng, de tog til sig for tre år siden? James’ far var maskinmester på Frøken Kajsa og havde heldigvis oplært James godt. Ligesom mine forældre forsvandt han sporløst, bare tre år tidligere. ”Lad os sprede rygten på vej til torvet.” James går mod landgangsbroen og ser tilbage på mig. ”Vi kunne også godt bruge at fylde lidt i forrådsammeret. Det kan vi gøre samtidig.”

”Nu? Sprede rygten nu?” Min stemme ryster. Hvor irriterende. ”Hvorfor har du så travlt?”

”Hvis det her giftermål skal virke troværdigt for både dæmoner og folk i byen, nytter det ikke at holde det hemmeligt. Enhver anden

mand, der skulle giftes med Londals smukkeste kvinde, ville klatre den lange, farefulde vej op ad klipperne, så han kunne stå på kraterets kant og råbe det ud over hele byen.”

”Og blive spist af skyggefortærede? Eller falde hundredvis af meter ned og dø!” svarer jeg tørt.

”Der er ikke mange gram romantik gemt i dig, Søster Langben.” Han ryster på hovedet ad mig. ”Markedsdagen er den perfekte dag at bekendtgøre forlovelsen. Så lad os få den del overstået hurtigst muligt.”

Jeg kan ikke lade være at klukke over det komiske i situationen. Hvis man skal se nøgternt på det, var det ovenikøbet mig, der foreslog giftermål. Hvor progressivt. Jeg tvivler på, det vil give særlig mange point hos de forstokkede tempelpræster.

”Måske vi bør arbejde på en historie om, hvordan du friede, hvis nogen skulle finde på at spørge,” siger jeg.

”Hmm ... Vi sad oppe på broen en aften med en særligt smuk solnedgang, og så blev jeg overvældet af kærlighed til dig.”

”Det lyder ualmindeligt romantisk,” svarer jeg sagte og undertrykker en misbilligende grimasse. Det bliver med ét tydeligere, hvor stor en grænse vi overskrider ved at blive gift. ”Jamen, så var det dét, der skete.”

Han rækker en hånd frem for at hjælpe mig op at stå. ”Klar?”

Jeg ser ned ad mig selv. Ikke just. ”Jeg skifter lige tøj og henter min parasol.”

Mens jeg forsvinder ind i mørket, kan jeg få lidt hold på mig selv. Selvom det var mig, der foreslog giftermål, og jeg ikke kan se nogen vej udenom, forråder min krop mig. Små plamager af sved spreder sig på min ryg. Skjolder ses tydeligt på min dueblå kjole. Jeg skifter til en højtaljet, mørkegrøn nederdel og en lys skjortebluse med små knapper

i ryggen og blonder i halsudskæringen, hvorefter jeg spænder et bredt korsetbælte i taljen. Skjorteærmernes blonder er en smule flossede, men jeg vil langt fra være den eneste til markedet med flossede kanter eller huller i tøjet. Inden jeg træder ud på dækket, ranker jeg ryggen og puster langsomt ud.

Kort efter spadserer jeg roligt over dækket med løse totter fra min fletning flyvende om hovedet på mig. I sidste øjeblik fæstner jeg min hattenål, inden min hat flyver over rælingen og med al sandsynlighed lander i vandet. Det ville ikke være første gang, det skete. Jeg har dog lært min lektie og presser hattenålen godt ind i håret.

Så snart jeg når frem til landgangsbroen, sætter jeg tempoet ned og klapper de lange skørter på plads. Derefter ranker jeg mig og gør klar til at gå ned med afmålte bevægelser.

James sender mig et anerkendende nik, og han ser bestemt heller ikke værst ud. Mens jeg var inde i kahytten for at gøre mig klar, iførte James sig en koksgrå vest og sin lange frakke. Jeg værdsætter, at han gør lidt ekstra ud af sig selv i dag. Han kører en hånd igennem sit vindblæste hår for at få det til at ligge nogenlunde fladt, og ifører sig sin fedora-hat i koksgrå filt.

Nu er vi klar.

Jeg havde svoret, jeg aldrig ville giftes, og så bukker jeg under efter kun to måneder uden beskyttelse. Men Frøken Kajsa er vores eneste mulighed for at få mad på bordet. Så hvis jeg skal bide stoltheden i mig for at beholde mine forældres himmelskib, må det blive sådan.

James giver en kobbermønt til den første havnedreng, der kommer løbende. Det er Charlie, som ofte holder øje med Frøken Kajsa, når vi har ærinder i byen. Hans bukser stumper, og skjorteærmerne er smøget op for at skjule, at de også er for korte. Charlie bor i en af de faldefærdige hytter på havnen, der mest af alt ligner fire stykker træ bundet sammen med reb.

”Kan du se efter hende, mens vi er i templet for at blive viet?” James laver en håndbevægelse mod himmelskibet.

Charlie gør store øjne og hælder hovedet på skrå. ”Mens I hvad?”

”Jeg gør Penny til en ærbar kvinde.” James stiller sig ved siden af mig og bumper sin skulder ind i min.

”Men ...” Charlie leder tydeligvis efter ordene, og flere havnebørn kommer til. ”De skal giftes,” siger han vendt mod sine venner.

”Ad,” siger en yngre dreng, der står bagerst. Hans ternede skjorte er lappet med ubehjælpelige sting af gammel fiskesnøre.

”Ikke ad,” siger en godt snavset pige ved siden af Charlie. Tilly, tror jeg, hun hedder. Hendes lyse krøller sidder filtrede om hovedet på hende. ”Men jeg vidste ikke, at man sådan bare lige kunne gå ned og blive gift?”

”Det kan man heller ikke, vi skal bare ned på torvet.” James sender hende et smil.

”Jeg troede slet ikke, du bejlede til frøken Penelopaya,” siger Charlie, som nu lader til at have fået mælet tilbage.

”Næh, men sig det endelig videre, så vi kan få os et mandskab til Frøken Kajsa.”

”Skal ske.” Charlie retter sig og prøver nok at se ældre ud end sine tolv år. Charlie er et af de havnebørn, man altid kan regne med, og at

udbrede sladder vil ikke være et problem. Hverken for ham eller de andre.

Jeg giver en lille mønt til hvert af de fem børn. ”Spred rygten.”

De yngre børn løber af sted, og Charlie sætter sig på landgangsbroen med alvorlig mine, klar til at skræmme uvedkommende væk fra vores skib.

”Held og lykke, eller hvad det nu hedder.”

”Tak.” Jeg vender mig mod James. ”Skal vi?”

James giver mig sin arm, og vi spadserer mod hjertet af byen.

Tykket tågebanker ruller ind over hinanden i de små gader i dag, og enkelte steder må vi endda gå en omvej, fordi James synes, der bliver lige skummelt nok.

Mange af husene er bygget for tæt, hvilket danner små, mørke gyder overalt. Byen blev tydeligvis grundlagt, før man kendte til skyggedæmoner og deres forkærlighed for at gemme sig i skyggerne. Men det er ikke det eneste, der gør det skummelt at befinde sig i de små gader. Mere end ét hus ser ud, som om en enkelt storm kunne vælte det. Heldigvis er stormvejr ikke det, vi skal bekymre os mest om her i det dybe krater.

Tagene er bygget af brædder og skæve teglsten. En del steder er murene ombygget ad flere omgange, efterhånden som folk fandt ud af at skabe mursten og ikke kun bygge af drivtømmer og ruiner. Lugten i de små gader er noget, jeg aldrig vænner mig til. Selvom folk er gode til at holde skrald væk fra gaderne og generelt genbruger alt,

der kan genbruges, er der undertoner af sommervarm skraldespand og stillestående luft.

Sædvanen tro har både James og jeg en kniv skjult. Hans er under frakken, og min sidder som en mekanisk anordning yderst på min parasol. Rygterne siger dog, at det er nyttesløst. Det, der gemmer sig i tågen, kan ikke bekæmpes med knive. Jeg bliver ubehageligt til mode ved tanken om alle dem, der er forsvundet. Af samme grund insisterer James altid på, at det er ham, der tager på torvet. Det har han ikke meget succes med. Jeg nægter at lade mig kue af frygt. Ifølge Skyggeparlamentet er kvinder de mest udsatte, hvilket altid har fyldt mig med undren.

Den tætte tåge får nederdelens skørter til at lægge sig fugtigt og krøllet mod mine ben.

James har stadig min arm i sin. Det føles kunstigt, og det samme gælder mit smil. Sådan har det været, siden mine forældre forsvandt. Jeg har arvet min fars evige optimisme, og han ville have svært ved at genkende mig nu.

Jeg kan ligefrem høre, hvad han ville sige: *”Op med hagen og ret ryggen, Penelopaya. Vis omverdenen, at du ikke er til at slå ud. Så vil Gaia sørge for, at det forbliver sådan.”*

De første dage efter deres forsvinden ignorerede jeg den indre stemme med hans formaninger og brugte alle vågne timer på at forhøre mig i hele byen. Til min store frustration fortalte de mig aldrig, hvor deres møder foregik, eller hvad de gik ud på. Men Londal er lille, og der er ikke mange steder at lede.

De var væk uden det mindste spor!

Min mave knuder sig sammen, men jeg ranker ryggen endnu en

gang. Det er nu, vi skal vise omverdenen, at vi er på vej til at blive lykkeligt gift.

Jeg trækker vejret en ekstra gang, inden vi begiver os rundt om husmuren og kommer ud på den åbne markedsplads. Tågen ligger tynd som røg over brostenene. Af en eller anden grund når tågen aldrig helt ind til torvet. Det hjælper på utrygheden, når man kan se sine fødder og ikke skal frygte overraskelsesangreb fra skyggerne.

”Har vi overhovedet nok at købe for?” Det går pludselig op for mig, at vi er kommet af sted uden noget at sælge.

James nikker og trækker en lille, velkendt stofpose op og rasler med den. Jeg forsøger at se overrasket ud. Det er et par dage siden, jeg lagde posen i et hjørne i spisekammeret, så det skulle se ud, som om vi bare havde overset den.

”Jeg fandt den ved et tilfælde,” udbryder han begejstret. ”Den er fuld af mønter.” Han rasler igen og smiler stort.

En svedperle triller ned langs min ryg. Det er utroligt, han endnu ikke har fattet mistanke om alle de penge og madvarer, der hele tiden dukker op.

”Det er ved at være de sidste på kistebunden,” siger han. ”Så brug dem fornuftigt.”

”Okay, gamle mand. Det skal jeg nok.” Jeg er utroligt sulten, så det var godt, han fandt pengene. Jeg ved bare ikke, hvornår jeg kan skaffe flere, og jeg er desuden træt af alle de hemmeligheder, jeg skal holde skjult for James.

Han rækker mig atter sin arm, og vi går blandt boderne og forsøger at lade, som om det ikke er det mest akavede, vi kunne foretage os. Det er besværligt at se på varer, mens man har den ene arm låst fast

i en andens, men jeg bider det i mig og får rent faktisk fyldt en pose med rodfrugter til aftensmaden. Flere gange tager jeg folk i at stirre, hvorefter de smiler og ser væk. Jeg mistænker, at vi har været underlagt større sladder, end jeg var bevidst om. Et ældre ægtepar kommer hen og lykønsker os, og jeg sender havnebørnene en venlig tanke. Rygterne er allerede nået så langt, og vores teaterforestilling af et lykkeligt par understreger løggen.

”Tillykke,” udbryder fru Spencer. Hun bor i et af de flottere huse nær templet. Og selvom man ikke *behøver* at være snobbet, fordi man bor pænere end andre, sætter hun ikke et godt eksempel. ”Det er min-sandten gode nyheder. Vi har været så bekymrede.” Smilet når ikke øjnene, og med *bekymrede* mener hun nok forargede. Jeg smiler mit sødeste smil og agerer blussende brud. Fru Spencers smil blegner, og hun skynder sig væk. Hvad gik der af hende? Hr. Marcus i boden foran mig ser på noget bag mig, og pludselig forsvinder flere af hans knap så lovlige varer fra bordet og ned i en kurv. Jeg snurrer rundt. Fem mænd iført Skyggeparlamentets kapper er netop trådt ud på torvet.

KAPITEL 3

”Har vi været her længe nok?” hvisker jeg til James. Jeg har intet behov for at finde ud af, hvad Skyggeparlamentet laver på torvet.

”Uden tvivl.”

”Smut ud gennem mit bagtæppe,” hvisker hr. Marcus og nikker mod bodens bagvæg. Uden at vække for meget opsigt går vi ind i boden og forsvinder ud på den anden side.

”Tak,” hvisker jeg, idet tæppet falder på plads.

Hr. Marcus har altid været flink mod os, og han hjalp endda med at søge efter mine forældre. Han var en af dem, der nød godt af deres fund på overfladen. Ikke mindst de skatte, som burde være afleveret til Skyggeparlamentet, men som gik som varmt brød på markedsdage. Hans bod er placeret tæt på en af de små sidegader, så vi nemt kan snige os væk ad de mindst befærdede gader og ikke risikere at støde på flere patruljer fra Skyggeparlamentet. Vi standser først, da havnen kan skimtes længere fremme.

”Det var tæt på.” James puster hårdt ud. ”Det skulle lige passe, at den dag, vi beslutter at gifte os, er den dag, Skyggeparlamentet bliver opmærksomme på os og kommer i tanke om, at de snart kan udskrive bøder.”

”Vi har en måned endnu,” siger jeg, mens en ufrivillig rystelse går igennem mig. Jeg ønsker ikke at tænke på, hvad jeg ville blive nødt til

at gøre for at skaffe så store summer. Eller om det overhovedet er en mulighed.

Da James og jeg drejer om et hjørne ud på havnegaden, skynder jeg mig at tage hans arm for at opretholde facaden.

”Frøken Penelopaya, hr. James,” siger Oliver Williams, da vi nærmer os hans fiskekutter. Han letter på sin hat, og James gør det samme. Vi har boet side om side med fiskerne hele vores liv og er på fornavn med de fleste. ”Tillykke, I to. Der kan man bare se.”

”Tak,” svarer James. ”Jeg er en heldig mand.”

”Uden tvivl, uden tvivl,” gnægger Oliver godmodigt. ”Kommer du snart med ud at fiske igen? Jeg kunne godt bruge en ekstra mand. Min lærling forsvandt i sidste uge.”

”Det er jeg ked af at høre,” siger jeg.

Han trækker på skuldrene. ”Det er, hvad det er.”

”Jeg hjælper gerne,” svarer James og letter på hatten igen, idet vi går. Arm i arm slentrer vi langs havnen, som om det var det mest naturlige. Flere af fiskerne nikker til os, og jeg løfter hånden til hilsen.

Da vi nærmer os Frøken Kajsa, slipper jeg James’ arm og lader ham gå først, mens jeg svinger armen for at mærke friheden.

”Var det SÅ slemt?” spørger James, da han ser tilbage på mig.

”Synes du ikke?”

”Tjoh ... det gjorde mig egentlig ikke noget.”

Jeg ser undersøgende på ham for at sikre mig, at der nu ikke pludselig er følelser fra hans side. Han har dog aldrig vist mig den slags

opmærksomhed, så forhåbentlig er vi begge enige om, at dette kun er proforma. James' opmærksomhed fanges af en ung fyr, som går til hånde på et sejlskib, der lægger til havn.

”Vi bør igen forsøge at finde nyt mandskab til himmelskibet,” siger han tankefuldt. ”Altså når alt det her ...” han peger akavet på os begge. ”... når det er gået i orden.”

”Lad os håbe, de godtager at flyve med en kvindelig kaptajn, hvis hun er gift.”

James lader igen til at være opfyldt af egne tanker, mumler noget uforståeligt og går hen til skibet med den unge gast.

Alt det praktiske må vi ordne, når tid er. Med fortrydelse ser jeg ned på vores indkøb. Det var ikke meget, vi nåede at købe, men aftensmaden er da reddet for de næste par dage, om end det bliver simple måltider. Vi kan ikke fortsætte på denne måde. Vi har snart ikke mere at sælge, og jeg kan ikke blive ved at risikere min uskyld for mad.

Men på en måde er det vel billigt sluppet? En tilsyneladende harmløs berøring for flere dages mad. Skyggedæmonen har aldrig for alvor gjort mig noget, ikke ud over at gå langt over mine grænser med sin manglende fornemmelse for personlig sfære.

”Hallo,” lyder en brysk stemme fra landjorden. Tramp på landgangsbroen følger.

James og jeg sidder over aftensmaden. Et måltid skabt af de sidste ingredienser fra turen til torvet tidligere på ugen. Med et irriteret suk rejser jeg mig og retter på folderne i min skjortebluse. Hvem kommer

anstigende på den måde midt i maden? James stiller sig ved siden af mig, idet en tempelpræst kommer til syne. Hans karakteristiske, mørkegrønne kappe fejer over dækket og står i skærende kontrast til hans blege hud og skaldede isse. Tempelpræsterne er ualmindeligt blege, og jeg tænker sommetider på, om de altid opholder sig inden døre i det store tempel langt væk fra solen? Altså bortset fra, når de kommer anstigende for at forstyrre almindelige mennesker.

Et øjeblik lukker jeg øjnene, og mit hjerte hamrer hårdt i brystet. Kommer han for at fortælle om mine forældre, eller skal han se vores forlovelse med egne øjne?

”Frøken Penelopaya, hr. James.” Han nikker kort og lader blikket glide rundt på skibet.

Jeg stiller mig med let spredte ben og armene over kors. Det her er *mit* himmelskib!

”Godaften,” svarer James.

Jeg nøjes med at nikke.

”Og det her er Frøken Kajsa, kan jeg forstå?”

Jeg trækker på skuldrene og undertrykker en trang til at skule.

”Hvad skyldes Deres besøg?” spørger James roligt.

Høflighed. Sådan kan man selvfølgelig også gribe det an.

”Noget nyt om dine forældre, frøken Penelopaya?”

”Ikke endnu.”

Præsten brummer tankefuldt.

”Der er kun gået to måneder, så vi håber stadig,” fortsætter James.

Med et par tænksomme nik ser præsten på os med et overdrevent medlidende blik og hovedet en smule på skrå. For mig virker det nedladende.

”Ja,” siger han endelig. ”Men uden at lyde ufølsom ...”

Jeg stønner indvendigt og skifter vægten på mine ben, mens han fortsætter:

”... så er jeg her for jeres eget bedste. For *dit* bedste, frøken. Du ved vel, hvad rygterne siger.”

”Om hvad?” Jeg er i tvivl, om han mener om James og mig eller om dæmonerne.

”Om ugifte kvinder, der bor alene.” Han lader sætningen hænge og ser fra James til mig.

”Jeg bor ikke alene.” For sent kommer jeg i tanke om, at det måske er værre.

”I lever i synd, og du har ikke længere dine forældres beskyttelse.” Hans hårde tone gør det klart, at de pæne fløjlshandsker er røget over bord.

Jeg stirrer tavst som svar. Det er ikke, fordi han fortæller noget, vi ikke ved, så hvorfor er han her? Præsterne udsteder ikke bøder, det er Skyggeparlamentet, der står for det.

”For at komme til sagen ...” Han nikker mod vores aftensmad, som i dag består af kogte kartofler vendt i krydderurter, der er så tørre, at de har mistet deres smag. ”I vil nok gerne tilbage til middagen.”

”Ja,” svarer jeg så roligt, jeg kan.

”I er bekendte med loven om ugifte kvinder og de farer, der er forbundet med at bo uden forældres beskyttende velsignelse?”

”Jeg troede, jeg havde en måned mere, før mine forældre blev erklæret døde.” Min stemme er ikke så rolig, som jeg havde til hensigt, og jeg rømmer mig. ”De kan nå at komme tilbage.”

”Korrekt. Men en måned går hurtigt, og loven afholder ikke skygge-

dæmonerne fra at besøge dig inden da. Ikke, når du har overskredet den lovpligtige giftealder.”

Hans ord får det til at sitre i mig, og jeg må bruge al viljestyrke for at se upåvirket ud.

”Vi har en måned, før vi skal forvente bøder, ikke?” spørger James.

Tempelpræsten ser igen rundt på skibet, og jeg får en følelse af, at han allerede er ved at indrette det til tempelskib – hvis der er noget, der hedder sådan. Det er tydeligt, at han ikke tror, vi vil kunne betale bøderne, og han tager ikke fejl. Men jeg vil gøre meget, måske endda lidt for meget, for at skaffe pengene.

”Jeg har tænkt mig at gøre frøken Penelopaya til en ærbar kvinde,” svarer James.

Præsten ser uimponeret ud.

”Kom ned til templet i morgen klokken ni. Så vi kan få styr på jeres vielsesplaner.” Igen ser han begærligt på skibet, og hans vandle blik får det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. Hvordan kan et blik på et himmelskib virke så upassende?

”Nå, men hvis der ikke var andet ...” udbryder jeg og lægger an til at vise ham ned fra skibet.

”Forvent, at bøderne falder før tid – jeres levevis taget i betragtning.” En trækning går over hans ansigt, inden han med hastige skridt træder ud på landgangsbroen.

”Hvad skete der?” vrisser jeg, da tempelpræsten er uden for hørevidde. Jeg tramper hen og samler vores tallerkner og bærer dem over i køkkenregionen.

”Jeg var ikke færdig med at spise,” protesterer James, men jeg er allerede i færd med at tømme tallerknerne ned i to små skåle, så vi kan spise det til morgenmad.

”Hvad bilder han sig ind at komme anstigende på den måde? Og lagde du mærke til, hvordan han så på Frøken Kajsa?”

James tysser på mig og giver sig til at hjælpe med opvasken.

”Mange mennesker ser beundrende på vores himmelskib. Det er trods alt ret unikt.”

”Det er *mit* himmelskib, og det dér var ikke i orden,” svarer jeg. ”Jeg var ved at spørge, om de havde brug for at være alene.”

James kvæler et grin med et host. ”Jeg tror måske, du overreagerer en smule ...”

Resten af hans sætning forbliver usagt, idet jeg forsvinder under dæk, ned i mine forældres kammer for at finde noget at sy pudebetræk af. Jeg har fået et akut behov for at gøre skibet endnu mere til mit. For det er mit ... eller mine forældres. I hvert fald ikke templets. Hvem har egentlig besluttet, at det er de forstokkede, gamle mænd, der skal bestemme over hele byen?

Jeg standser og sætter mig tungt på mine forældres seng. Knuden fra tidligere er kommet tilbage i mit bryst. Jeg er ikke parat til at give slip på håbet. Men to måneder er længe. Jeg forstår bare stadig ikke, hvad skyggedæmonerne skulle med mine forældre. De var jo lykkelig gift.

KAPITEL 4

Yderstoffet fra en af min mors gamle brokadekjoler bliver fremmet til smukke puder, der kan polstre de hårde bænke. Nede i kahytten klipper jeg ud til adskillige puder. Nok flere, end jeg nogensinde får syet, hvis jeg kender mig selv ret. Men det er rart at have et projekt og at tømme hovedet for en stund. Mens jeg træder ud på dækket med stofstykkerne, synker jeg smerten. Min mor tilgiver mig nok, at jeg genanvender stoffet på denne måde. Puderne bliver flotte. I virkeligheden burde vi sælge dem, men jeg kan ikke få mig selv til det. De dufter stadig af hende. Jeg undertrykker den gnavnende fornemmelse, der opstår i brystet, hver gang jeg tænker på hende.

Jeg sætter mig over på bænken ved rælingen, så jeg kan nyde udsigten over vandet, mens jeg arbejder. Det er længe siden, jeg sidst har syet andet end lapper i kjoler og strømper. Brokadestoffet er tykt og svært at sy i. Mere end én gang stikker jeg mig på nålen, så blodet pibler ud. Forhåbentlig kender James mig godt nok til at vide, at det ikke er en almindelig hustru og et almindeligt liv, han binder sig til. I det mindste kan jeg lave mad, og jeg er efterhånden blevet ret ferm til at trylle et anstændigt måltid ud af næsten ingen ingredienser.

”AV,” udbryder jeg, da nålen endnu en gang gennembryder den tynde hud på fingerspidserne. Man skulle ellers tro, at livet på et himmelskib gav mig hård hud. Jeg knurrer ad nålen.

”Hvad sker der?” spørger James, som netop er kommet ud fra sin kahyt.

”Månen er bare ikke det bedste lys at arbejde ved.”

”Hvem skulle have troet det?”

Jeg himler med øjnene.

”Jeg har noget, jeg gerne vil tale med dig om,” siger han i en mere alvorlig tone. ”Vi er ved at løbe tør for ting at sælge, så jeg har fået en tanke ...”

Jeg lægger sytøjet og nikker for at få ham til at fortsætte, men i det samme fornemmer jeg noget ud ad øjenkrogen. En velkendt, mørk skygge glider over rælingen.

James vender hovedet og ser ud i mørket. ”Hvad kigger du efter?”

Skyggen forsvinder, inden James får øje på den, og jeg smiler stift, mens jeg forsøger at se uforstående ud. James fortsætter med at snakke, mens jeg følger skyggen, som igen er synlig. Som bølgende fangarme kryber den formløst langs rælingen og standser et stykke bag James. Små hår rejser sig i nakken. Jeg tør ikke tænke på, hvad der vil ske, hvis James opdager den, så jeg trækker vejret langsomt gennem næsen for at opretholde min ydre ro.

”Hvad tænker du om det?” spørger James.

Månelyset rammer to blanke øjne i skyggen bag James’ skulder, og jeg har svært ved at løsrive mig. Jeg har ikke set den i næsten to uger.

”Jeg ...” Jeg virrer med hovedet. ”Kan du lige spørge igen?”

En fure dukker op mellem James’ øjenbryn. ”Hvor meget har du ikke hørt?”

”Dit spørgsmål,” forsøger jeg og håber ikke, jeg gik glip af mere.

”Et par af havnebørnene har spurgt, om de må tage med os til overfladen og søge efter skatte for os, hvis vi til gengæld sørger for mad til dem.”

”Virkelig?” Nu er mit fokus udelukkende på James. ”Det er da et spændende forslag.”

”Enig.”

Der opstår tavshed mellem os, og jeg forsøger at gennemskue, hvad han forventer af mig, da jeg kommer i tanke om, at det oprindeligt var et spørgsmål.

”Og du spørger, hvad jeg synes om det?”

Han nikker.

”Børn ...” siger jeg tankefuldt.

”Så vidt jeg husker, var du parat til, at vi tog derop alene.”

”Joh, men børn?” Havnebørnene er vant til at tage chancer og være hurtige, ikke mindst, når de ’låner’ fra madboderne på havnen eller fra folks lommer på torvet. Men det er trods alt ikke med livet som indsats.

”Har vi noget valg? Vores kiste er ved at være tom. Jeg er bange for, vi ikke kan vente på at få et rigtigt mandskab, hvis ikke vi skal sulte eller sælge Frøken Kajsa.”

Det giver et sæt i mig. Så langt vil jeg aldrig lade det gå.

Skyggedæmonen glider hen ad rælingen imod os, og mit hjerte banker hårdt af frygt for, at James får øje på den.

”Vi kan ikke have børn til at styre sejlene,” svarer jeg. ”Vi mangler en gast. Og jeg mener ikke et barn. Lad os tælle op, hvor mange munde vi kan mætte med det, vi har tilbage, og tage den derfra. Ved du, hvor mange der vil med?” Dæmonen er alt for tæt på James, og jeg sender den en diskret advarsel med blikket. Desværre opdager James mit blik og vender sig. I det samme glider skyggen ned ad rælingen og ud af syne. Jeg forstår stadig ikke, hvordan den kan gøre det. Den

første gang, den forsvandt i mørket på den måde, var jeg blevet så forskrækket, at jeg havde smidt alt, jeg havde i hænderne. Jeg var styrtet ned ad landgangsbroen for at lede efter ham, blot for at se ham sidde på rælingen og vinke med sit overlegne smil. Denne gang står jeg som naglet til dækket, så James intet opdager.

”Hvad er det, du ser på?” spørger James med en let irritation i stemmen.

Et stik af dårlig samvittighed planter sig i mig. Hvis James vidste, hvordan vi i virkeligheden har overlevet siden mine forældres forsvinden, ville han aldrig tilgive mig.

”Jeg troede, du ville blive mere begejstret. Nu har du talt om at komme op til overfladen så længe, og ...”

Jeg løfter hånden og standser ham. ”Det vil jeg også gerne. Virkelig gerne. Undskyld. Jeg er vist træt.”

James’ ansigt tør op. ”Det har været en lang dag. Lad os tælle vores forråd op og gå i seng.”

Han venter ikke på mit svar, men går mod forråds-kammeret.

Tøvende ser jeg fra dæmonen til James. ”Jeg ...”

James drejer hovedet, og rynken mellem hans bryn kommer tilbage.

”Jeg mener ... kan vi gøre det i morgen? Som sagt er jeg meget træt. Jeg trænger til at sidde alene her i månelysset, inden jeg går i seng.”

Igen bliver hans blik blidere. Det er tydeligt, at alt det her også tærer på ham. De sidste måneder har været hårde, og nu skal vi også agere lykkeligt par. Det er svært at slappe af. Jeg håber, det hjælper at tage til templet i morgen. Så vidt jeg ved, skal præsten i første omgang godtage vores ønske om at vie os. Sådan som han så ud til allerede at indrette

himmelskibet, frygter jeg, at der skal ekstra overbevisning til. Templet tager vielser alvorligt, og vi skal bevise, at det ikke kun er for at slippe for bøden.

”Selvfølgelig,” sukker han. ”Husk at være klar til samtalen med præsten klokken ni.”

James forsvinder ind i kahytten, før jeg når at svare.

Med bankende hjerte vender jeg mig mod skyggedæmonen, som igen er ved at materialisere sig. Skyggerne samler sig til en menneskelignende skikkelse, mens den svæver fra rælingen over mod mig. Jeg løfter hagen, så den ikke kan se, hvor ængstelig jeg er.

Alt i mig fortæller, at jeg bør flygte. I stedet står jeg som forstenet og minder mig selv om, at den har brug for min hjælp lige så meget, som jeg har brug for dens. Skyggedæmonen har brug for at trække energi fra mig, og jeg har desperat brug for mad eller værdier. Mit hjerte banker så højt, at jeg frygter, den hører det.

Skyggedæmonen smiler, som om den ved noget, jeg ikke ved, og morer sig over min uvidenhed. Det sorte skyggehår hænger i tykke tjavser fra hættens på dens kappe, og det er svært at se, hvor håret slutter, og kappen begynder. De flimrer sammen. Et vindpust griber håret. Det bevæger sig ikke som mit, men bugter sig som bløde skygger, der rækker ud i mørket. Det samme gælder dens arme og fingre. Men da den rækker frem og aer min kind, er hånden fast. Dæmonens kolde berøring får mig til at trække vejret i hakkende gisp. Jeg tvinger mig selv til at blive stående og bider hårdt i underlæben.

Skyggedæmonen skubber en vildfaren hårlok væk fra mit ansigt, mens en trækning hiver i dens ene mundvig.

”Meget bedre,” rasper den.

Den studerer mig indgående, mens den trækker sin store hætte bagover, så ansigtet kommer til syne. Jeg tilbageholder et gisp og betragter nysgerrigt væsnet foran mig. Jeg havde frygtet noget skræmmende og dæmonisk, men da det spæde månelys rammer dens kind og næseryg, ser den menneskelig ud. Huden har en mørk, grålig tone, men trækkene er uden tvivl menneskelige. Kindbenene er markerede, og næsen spids. Den ligner næsten en mand.

Før i aften har jeg kun set brøkdeler af den ... *ham*, fordi han altid lader den sorte, flimrende hætte dække for sit ansigt.

Hvorfor må jeg pludselig se ham?

De sorte øjne fanger mine. Han lægger hovedet på skrå og iagttager mig som et rovdyr, der ser sit bytte an. Det sitrer i mig, da han svæver om bag mig og stiller sig så tæt på, at jeg kan høre hans raspende åndedræt. Langsomt løsner han min fletning og løber fingrene gennem mit hår. Han blottet min nakke. Jeg holder vejret. De kølige skygger kærtegner min hud, indtil han til sidst griber fat, og jeg mærker et sælsomt træk i mit indre. Jeg lukker øjnene. Selvom det ikke som sådan er ubehageligt eller smertefuldt, føles det alt for intimt. Måden, han rører ved min hud, og følelsen af, at han får en del af mig med sig. Det hele bliver forstærket af min nye viden om, hvordan han ser ud. Jeg kan ikke længere bilde mig ind, at han blot er en skygge.

Min frygt er flettet sammen med behovet for hans hjælp. Men i virkeligheden er jeg nok ikke så bange, som jeg burde være. Snarere fyldt med væmmelse. Og ... nysgerrighed.

Pludselig slipper han taget i min nakke og griber mit håndled.

”Du bløder.” Ordet kommer ud på en sælsom udånding.

Jeg drejer mig væk i en hurtig bevægelse. Han griber igen mit hånd-

led og fører hånden op til sit ansigt. Der sidder en bloddråbe på min fingerspids.

Jeg forsøger at trække hånden til mig, men han strammer grebet og ser spørgende på mig.

”Nej,” svarer jeg uden at være sikker på, hvad han spørger om.

Han studerer mit ansigt uden at sige noget.

”Du vil ... smage mit blod?”

Dæmonen løfter min finger op til sin mund. Igen ser han spørgende på mig, og da jeg ikke standser ham, tager han min finger i munden. På intet tidspunkt slipper han mit blik. Hans læber er kolde, mens tungen føles varm. I det øjeblik blodet rammer dæmonens tunge, lyser hans øjne op, og han udstøder et kort støn, inden han slipper mig. Han lægger hovedet på skrå, som om han lytter. Hans læber er let adskilte, og det trækker i hans ene mundvig, da han igen fanger mit blik.

Min puls banker hårdt, og mine hænder ryster. Det føltes på ingen måde, som når han suger energi. Der var intet træk i mit indre, og det føltes bare som ... en tunge på min fingerspids. Det er det mest upassende, jeg i mit liv har oplevet. Jeg gør mit bedste for at undertrykke en kuldegysning og kan ikke fjerne følelsen af hans tunge.

Et tilfreds smil kruser om hans læber.

”Interessant!” stønner han.

Han hopper op på rælingen og sidder som et rovdyr på spring. Jeg vil gerne vide, hvad der lige skete, men jeg har samtidig en ubehagelig fornemmelse af, at jeg ikke vil kunne lide svaret.

”I bliver ikke gift,” siger han med ryggen til. Klar til at springe.

”Vent, hvad?”

Han drejer hovedet og ser tavst på mig. Hvor var jeg dum. Han var så tæt på at forsvinde, og jeg er ligeglad med, hvad han har at sige. Han løfter sin hånd op til mit ansigt igen. I en hurtig bevægelse når jeg selv at fjerne den hårtot, der er fløjet ned i øjnene på mig. Siden første gang vi mødtes, har han rettet på mit hår.

Et par smilerynker kommer til syne i skyggedæmonens øjenkroge.

”I bliver ikke gift.”

”Det har du sagt. Hvorfor ikke?”

”Du ombestemmer dig.”

”Nej, jeg gør ikke.”

Dæmonen blinker langsomt, som om tiden går i stå omkring ham, og slikker sig om munden, som kan han stadig smage mit blod. ”Jo.”

Vent ... kunne han smage det i bloddråben? Har mit blod på en eller anden måde en bismag af ubeslutsomhed?

”Vi har ikke noget valg!”

Med en ligegyldig mine trækker han på skuldrene. ”Kald, når du har brug for mig.” Han sætter af i et langt spring ud over rælingen.

”Hvordan?” hvisker jeg frustreret. ”Jeg kender end ikke dit navn.” Et øjeblik står jeg tøvende og ryster forskrækkelsen af mig. Så løber jeg hen og kigger ned efter ham. Der er intet at se. Der er aldrig noget at se.

Først nu opdager jeg, at han ikke havde noget med, som han plejer. Er det en test for at se, hvad jeg vil gøre? Hvis jeg kalder på ham, kan jeg ikke længere bilde mig ind, at jeg er uden skyld. På den anden side har han allerede taget sit, så jeg vil også have min betaling.

Selvom jeg vægrer mig ved tanken, hvisker jeg ned i mørket efter dæmonen:

”Du glemte min betaling. Jeg har brug for ...” Resten af ordene sætter sig fast i min strube. En del af mig ønsker, at dæmonen ikke hørte mig. Måske bør jeg alligevel sælge puderne. Det vil give os mad til et par dage. Og hvad så derfra?

Med et frustreret suk vender jeg mig for at gå ind. Mørke blokerer med ét det sparsomme lys, og en kølig skyggehånd strejfer mit ansigt i et kærtegn. Jeg vælter over mine egne ben og lander hårdt på dækket. Mit håndled vrækker bagover, og en dump smerte skyder op gennem min arm. Jeg undertrykker et skrig. Et øjeblik havde jeg glemt, at han som en sær gestus altid kommer tilbage en ekstra gang og kærtegner min kind. Men hvor er min betaling?

Han er allerede forsvundet igen, og der er kun almindelige skygger tilbage.

Jeg hader, at jeg har brug for ham.

STINE BAHRT

Vinger af Skygger & Torden er Stines anden serie i steampunkgenren.

Hun har skrevet historier siden hun var barn, først eventyr, senere fantasy og steampunk.

Hendes kærlighed til steampunk blev vækket til live gennem rollespil, hvor hun fik øjnene op for en verden af luftskibe, vidundermaskiner og victoriansk mode.

Stine er uddannet korset- og kjoledesigner med speciale inden for historisk mode.

@stinebahrtforfatter